

การศึกษารูปแบบลวดลายศิลปะผ้าบาติก ในจังหวัดชายแดนภาคใต้

ศุภฤกษ์ ทองประยูร*

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

คนเราเกิดมาถูกจัดให้อยู่ในจำพวกสัตว์ชนิดหนึ่งที่เรียกว่ามนุษย์ ธรรมชาติไม่ได้สร้างให้มนุษย์มีเครื่องกันความหนาวความร้อนต่างไปจากสัตว์ชนิดอื่น ๆ ซึ่งจะมีผิวหนังที่หนาหรือมีเกร็ด แต่ธรรมชาติก็ได้สร้างมันลงให้แก่มนุษย์มากกว่าสัตว์ชนิดอื่น มนุษย์จึงสามารถที่จะคิดแก้ปัญหา และได้พัฒนาเครื่องนุ่งห่มมาเรื่อย ๆ เริ่มตั้งแต่การนำเอาใบไม้ หนังสัตว์ มาจนถึงการนำเอาเส้นใยต่าง ๆ จากธรรมชาติ มาสานทอเป็นผืนผ้า ประกอบกับมนุษย์ชอบความสวยงาม จึงได้มีการทำผ้าย้อมด้วยสีจากธรรมชาติ และได้มีการพัฒนาต่อมาเรื่อย ๆ จน

ได้เกิดศิลปะของการย้อมสีผ้าอย่างหนึ่งขึ้นมา นั่นคือ บาติก

คำว่าบาติก (Batik) เป็นภาษาชวา กำเนิดจากชาวชวาเป็นคำกริยาที่มาจากคำว่า TIK ที่มีความหมายว่าเป็นการทำให้เป็นจุด, แต้ม, ดวง, หยด (Spots) หรือ (Dots) ในความหมายอย่างกว้าง หมายถึง การวาดเขียน (Drawing) การวาดระบายสี (Painting) หรือการเขียน (Writing) อย่างไรก็ตามคำว่า บาติก ไม่ได้พบในภาษาชวาดั้งเดิม ซึ่งเราอาจสรุปว่า บาติก (Batik) อาจเป็นคำที่เกิดมาในช่วงหลังมากกว่า

คำว่าบาติก เกิดครั้งแรกในศาสนาของดัตช์ ซึ่งเป็นศาสนาประกาศ

*คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์ สถาบันราชภัฏสงขลา

ขึ้นฝั่ง เพื่อค้าขายทางเรือ จากปัตตาเวีย ถึงเบงกอลและสุมาตรา ในศตวรรษที่ 17 ซึ่งเป็นผ้าที่ออกแบบมีสีสัน

บาติกเป็นคำที่ใช้ชี้ถึงวิถีเจาะจงของการประยุกต์ ออกแบบที่มีสีสันทันกับผ้า(Fabric)วิธีนี้เกี่ยวข้องกับกรรมวิธีของการออกแบบด้วยการใช้สาร (Substance) ปกติเป็นไขเหลว (Liquid Wax) ซึ่งเป็นสารยึดหยุ่นที่ได้จากขี้ผึ้งหรือสารชนิดอื่น ๆ ที่มีลักษณะทางกายภาพคล้ายกับขี้ผึ้ง ใช้ในการรักษาสีดั้งเดิมของผ้าขณะที่กำลังระบายสีสันทันนี้อาจเป็นขี้ผึ้งหรือแป้งเปียกที่ทำด้วยข้าวหรือโคลนที่ใช้เป็นตัวรักษาสีดั้งเดิม ดังนั้นผ้าที่ถูกกระทำอาจมีสีเดียวหรือหลายสีก็ได้ ขึ้นกับจำนวนการใช้ไขหรือสารกันสีและโอกาสเมื่อผ้าทำปฏิกิริยากับสารสีหรือสีย้อม (Dyes)

นักวิชาการเชื่อว่าพบบาติกในยุคแรกใน 4 แถบ คือ ตะวันออกไกล ตะวันออกกลาง เอเชียกลาง และอินเดีย การกำเนิดบาติกเข้าใจกันว่าแต่ละพื้นที่พัฒนาโดยไม่เกี่ยวข้องกัน โดยไม่ได้รับอิทธิพลการค้าหรือการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม อย่างไรก็ตามก็เหมือนกันงานแกะสลัก ที่แพร่จากเอเชียไปสู่เกาะต่าง ๆ ของมาเลเซีย และจากตะวันตกไปสู่ตะวันออกกลาง ผ่านกองคาราวาน ตัวอย่างบาติกบางแห่งเป็นของสำคัญที่สะสมไว้ เช่น การเก็บรักษาใน Shoso - In Repository ของคลังสมบัติอิมพีเรียล (Imperial Treasures) ในประเทศญี่ปุ่น บาติกเหล่านี้ทำด้วยไหม และอยู่ในรูปของการสกรีนและเป็นไปได้ว่าทำโดยจิตรกรชาวจีน อาจเป็นชาวจีนพื้นเมือง

หรือไม่ก็เป็นพวกที่อพยพไปจากต่างประเทศ และพวกเหล่านี้คาดว่าอยู่ในยุคนารา (ค.ศ. 710 - 794) ญี่ปุ่นได้รับอิทธิพลจากราชวงศ์ซุย (Sui) และถึง (Tang) และบาติกไหมเหล่านี้มักจะเขียนเป็นรูปต้นไม้และสัตว์ นักดนตรีเป่าขลุ่ย จากลัทธิ และภาพภูเขา

ประเทศญี่ปุ่นมีการทำบาติกมาก่อนราชวงศ์ซุย (Sui Dynasty ค.ศ. 581- 618) และมีความเป็นไปได้มากที่บาติกผ้าไหม จะถูกส่งไปประเทศญี่ปุ่นไปเอเชียกลาง และที่อื่น ๆ ตามเส้นทางสายไหม (The Silk Route) ไปสู่ตะวันออกกลาง และอินเดีย

ในประเทศอินเดียมีการทำบาติกกับผ้าฝ้าย(Cotton)แต่ไม่พบว่า มีผ้าบาติกที่เก่าแก่มาก ๆ ที่พบในอินเดีย บางทีอาจเป็นเพราะธรรมชาติของดินฟ้าอากาศ ซึ่งทำให้ไม่สามารถรักษาผ้าได้ ภาพจิตรกรรมฝาผนัง (Frescoes) ที่ถ้ำอูจตะ (Ajuta Caves) ซึ่งพบว่ามีภาพผ้าโพกหัว (Head Wraps) และสิ่งทอซึ่งเป็นบาติกคล้ายกันหรือมีลักษณะ เดียวกับโบสถ์ที่ปรักหักพังที่ชวาและบาหลีซึ่งทำให้นึกย้อนยุคไปสู่ศตวรรษที่ 13 ที่มีภาพสิ่งทอในรูปแบบที่เชื่อว่าเป็นบาติก ปี ค.ศ. 1677 มีการส่งออกไปชวา สุมาตรา เปอร์เซีย และฮินดูสถาน เอเชียตอนกลางแล้ว แพร่ไปสู่มณฑลซินเกียง (Sinkiang) และกังซู่ (Kansu) ในอียิปต์ (Egypt) จะใช้ผ้าลินินและบางครั้งก็เป็นผ้าขนสัตว์ที่ถูกเจาะ (Excarated) ที่มีรูปแบบสีขาวยบนพื้นสีดำ แม้ว่าอียิปต์จะใช้เป็นผ้าห่อศพ (Shrouds) ก็มีเหตุผลที่เป็นความเชื่อว่าจะรักษาและแขวนหรือคลุมแท่นบูชาในวิหารบาติก

เหล่านี้เป็นบาติกที่เก่าแก่ที่สุดเท่าที่ทำในอียิปต์ และเป็นไปได้ด้วยว่าอยู่ในประเทศซีเรีย (Syria) และอยู่ในช่วงคริสต์ศักราชที่ 15

ในประเทศอินโดนีเซียเป็นพื้นที่ที่บาติกได้เข้าไปถึงในช่วงที่รุ่งเรืองที่สุด เริ่มต้นในอดีตที่ใช้โดยสตรีผู้สูงศักดิ์ ต่อมาก็กลายเป็นเครื่องหมายแสดงความแตกต่างของคนชั้นสูง หรือพวกขุนนาง ในคริสต์ศตวรรษที่ 13 การทำผ้าบาติกผูกขาดโดยสุลต่านและจัดว่าเป็นศิลปะในราชสำนักโดยมีสตรีในราชสำนักเป็นผู้ผลิต และเมื่อมีการแพร่หลายมากขึ้นก็ใช้ในหมู่ครอบครัวคนใช้ ขุนนาง และสมาชิกอื่น ๆ ในสังคมที่เกี่ยวข้องกับการผลิตผ้าบาติกที่ละน้อย สุดท้ายก็กลายเป็นเครื่องแต่งกายประจำชาติที่ใช้กันทั่วเกาะในอินโดนีเซีย และในศตวรรษที่ 17 ได้มีพ่อค้าบางคนนำบาติกจากอินโดนีเซียไปสู่ฮอลแลนด์ และมีการส่งผ้าลินินจากต่างประเทศเข้ามา

ในการออกแบบและผลิตในช่วงแรกเป็นเรื่องที่ประหลาดมาก ๆ สำหรับธรรมเนียมที่แพร่หลาย ในช่วงต้นศตวรรษที่ 19 ผู้ปกครองชาวชวา คือ เซอร์โทมัส ราฟเฟิลส์ (Thomas Raffles) ได้พิมพ์หนังสือเกี่ยวกับความเป็นมาของบาติก (A History Of Batik) ที่ปลุกให้เกิดความสนใจอย่างใหญ่หลวง และนำไปสู่การศึกษาความเป็นไปได้ของตลาด วิธีการและการใช้สี และความเป็นไปได้ของการพัฒนาเครื่องจักรที่ผลิตเลียนแบบบาติกโดยการพิมพ์ที่ถูกต้องกว่าพิมพ์ด้วยมือแบบดั้งเดิม (Hand Printed Originals)

ในปี ค.ศ. 1940 ชาวอังกฤษพยายามผลิตเลียนแบบผ้าบาติกเพื่อ

ส่งมาจำหน่ายในเกาะชวา แต่ชาวอังกฤษพบว่าไม่ได้เป็นเรื่องง่ายที่จะผลิตเลียนแบบบาติกโดยการพิมพ์ที่ถูกต้องกว่าพิมพ์ด้วยมือแบบดั้งเดิม (Hand Printed Originals)

ในปี ค.ศ. 1940 ชาวอังกฤษพยายามผลิตเลียนแบบผ้าบาติกเพื่อส่งมาจำหน่ายในเกาะชวา แต่ชาวอังกฤษพบว่าไม่ได้เป็นเรื่องง่ายที่จะผลิตเลียนแบบบาติก โดยวิธีการผลิตแบบใหม่ (A Largescale) หรือไม่สามารถเลียนแบบให้สวยอย่างแบบดั้งเดิม

การผลิตแบบเป็นเรื่องยากที่จะใช้สีที่ทำจากพืชในท้องถิ่น (The Local Begetable Dyes) และรูปแบบที่มีความซับซ้อนเช่นนั้นที่มีแทนพิมพ์และลูกกลิ้งมากมายที่ต้องใช้ในการผลิตบาติก เป็นการทำให้เกิดต้นทุนสูง

ดัตช์เป็นอีกประเทศหนึ่งที่ตั้งโรงงานที่เลย์เดน (Leyden) ในปี ค.ศ. 1834 และมีการขยายโรงงานอย่างรวดเร็วไปที่โรทเตอร์ดัม (Rotterdam) แอปเปิลโดร์น (Appledorn) เฮลมันด์ (Helmand) และฮาร์เลม (Harlem) ที่พยายามใช้วิธีการผลิตบาติกโดยใช้เทคนิคที่เหมือนกับที่ใช้ในอินโดนีเซีย ช่างฝีมือชาวอินโดนีเซียจำนวนมากมาที่ถูกส่งเข้าไปและทำการสร้างหมู่บ้านขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์การสอนช่างฝีมือให้กับแรงงานดัตช์ แรงงานดัตช์เหล่านี้ก็กลับไปเป็นช่างฝีมือในฮอลแลนด์ ก่อนมีการแพร่หลายจากอินเดียตะวันออกมีแรงงานที่ได้รับการอบรมจากอินโดนีเซียเป็นผู้ควบคุมการสร้างที่ผสมกับการควบคุมดูแลโดยรัฐ : ปัจเจกชนและโรงงานในครัวเรือน

ในช่วงต้น ๆ ราวปี ค.ศ. 1840

สวีตเซอร์แลนด์ ได้เริ่มต้นส่งโครงสร้างบาติกที่เลียนแบบ (Imitation Batilk Sarongs) และที่เป็นโรงงานของชาวที่พัฒนาในรูปของการพิมพ์โดยใช้บล็อกพิมพ์สีที่พัฒนามาจากเทคนิคอินเดียและรู้จักในนามแคป (Tjap) ซึ่งนิยมใช้กันต่อมา จนถึงปี ค.ศ. 1870 ชาวสวีตส์ก็ไม่สามารถรักษารูปแบบผ้าบาติกให้ยาวนานได้ เนื่องจากต้นทุนการผลิตที่สูง

ในช่วงต้นปี ค.ศ. 1900 เยอรมันนี้ได้พัฒนา Tjanting ที่ทำด้วยแก้วและอิเล็กทรอนิกส์ที่นำความร้อน เครื่องมือที่เขียนสีด้วยคาร์บอนที่มีปุ่มที่ควบคุมได้สำหรับการใช้ผลิตผ้าบาติกที่ละเอียดมาก ๆ เป็นวิธีที่ใช้เฉพาะการผลิตผ้าบาติกประเภทเครื่องตกแต่งบ้านและผ้าปูโต๊ะ ซึ่งจำกัดพื้นที่สีในวิธีที่จำกัด จะให้ผลเกิดลวดลายที่กึ่งทึบแสง (Translucent) แต่มีลักษณะที่ดึงดูดใจ

ในช่วงที่เศรษฐกิจตกต่ำทั่วไป ในปี ค.ศ. 1920 การผลิตบาติกเพื่อการค้าขนาดใหญ่หยุดลง กระบวนการผลิตกลับมีมากขึ้นในตะวันออกไกล ขณะที่ยุโรปได้พัฒนาช่างฝีมือที่เป็นจิตรกร (Artist Craftsman) พิพิธภัณฑที่ฮาร์เลม (Harlem) เป็นผลจากการมีอาณานิคม ของฮอลแลนด์ในภาคตะวันออกและตั้งนั้นจึงไม่น่าประหลาดใจที่โรงเรียนออกแบบบาติกที่รู้จักกัน คือ โรงเรียนฮาร์เลม (Harlem) พัฒนาจากที่ในปี ค.ศ. 1900 บาติกได้กลายเป็นศิลปะมาตรฐานและมีการแสดงลวดลายประดับตกแต่งที่สวยงามของฮอลแลนด์ เป็นการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมดั้งเดิมของชาว

ชวาและดัตช์ และกลายเป็นศิลปะสไตล์ Art Nouveau สไตล์นี้เกี่ยวข้องกับพัฒนาโดย Lebeau, Cachet, Prikker, Dijsselhof, Colenvrander, Bake และ Pangon (ธวัชชัย ทุมทอง : 2545, 7-15)

สิ่งที่น่าสนใจที่สุดโดยสมาชิกชาว Harlem School เน้นในเรื่องการผลิตเพอร์นิเจอร์เข้าบาติกเหลี่ยม, ผัง ซึ่งมีผลกระทบอย่างมาก สมาชิกคนหนึ่งคือ Madam Pangon ได้ย้ายไปปารีส ซึ่งเธอได้สร้างโรงงานเล็กๆ ใน Rue de la Boetic ในปี ค.ศ. 1916 ผลของการนำเข้าไปสู่ศิลปะบาติกของตะวันออกสามารถ เห็นได้จากงานของนักออกแบบในศตวรรษที่ 19 คือ Roger Fry และ Chales Rennie Mackintosh (ธวัชชัย ทุมทอง : 2545 ,16)

ในส่วนของแอฟริกา ได้มีธรรมเนียมของการกันสีเป็นส่วนหนึ่งด้วยของประวัติศาสตร์แอฟริกาเป็นเวลากว่าหลายศตวรรษที่โยรูบัส (Yorubus) ของ นิโกเรียตอนใต้ และ Soninke และ Woloftribes ของ Senegal ที่มีการผลิตและช่างฝีมือที่เกี่ยวข้องกับการกันสี (Resist) ในกรณีของโยรูบัสใช้แป้งมันสำปะหลังเป็นวัตถุดิบกันสีขณะที่ Soninke ใช้แป้งข้าวเป็นวัตถุดิบกันสีในช่วงหลายสิบปีที่ผ่านมา ผลิตภัณฑ์พาราฟิน และสเตอรินได้ถูกนำมาใช้แทนวัตถุดิบดั้งเดิมในบางพื้นที่ ผ้าโคลน (The Mud Clothes) ของประชาชนชาวแบมบารา (The Bambara People) ของมาลี (Mali) เป็นการผลิตโดยใช้เทคนิคที่คล้ายกับการทำบาติก ผ้าถูกแช่เป็นสิบในสีที่ผลิตโดยการต้มเปลือกไม้จากต้นไม้บางชนิด โคลน

จากบ่อน้ำที่เจือปนด้วยเหล็ก (Ferroug) ที่ประยุกต์กับทัพพี (Scoop) ที่ใช้สร้างรูปแบบและเมื่อแห้งพื้นที่ส่วนที่เป็นลวดลายก็จะแช่ด้วยการใช้สบู่ด่าง (Alkali Soap) เข้มข้นที่ผลิตโดยชาวแบมบารา ดังนั้นผ้าทั้งหมดซึ่งป้องกันด้วยโคลนและแห้งโดยใช้แสงแดดเมื่อโคลนกลายเป็นฝุ่นก็จะถูกขจัดออกไปและผ้าก็ถูกทำความสะอาด เมื่อใช้ต่างฟอกผ้าก็จะได้รูปแบบที่แสดงสีที่สดใสท่ามกลางพื้นที่สีเข้ม

สีผึ้งถูกใช้เป็นตัวกันสี (Resist) ที่ใช้กันอย่างกว้างขวางในจีน แต่ในปัจจุบันมีใช้กันในวงจำกัดกับพวกชนเผ่าเร่ร่อน (The Nomaditribes) ที่อาศัยอยู่ในด้านใดด้านหนึ่งของพรหมแดนจีนตอนใต้ส่วนใหญ่พวกเผ่าเหล่านี้ได้แก่ แม้ว (Miao) ซึ่งทำผ้าบาติก และมีชื่อเสียงในการทำผ้าบาติกที่ใช้ประกอบเป็นเครื่องแต่งกายที่มีลักษณะเฉพาะด้วยการเย็บประดับและปัก แม้วกำเนิดจาก ไกว-เซาว์ (Kwei-Chow) แต่ในศตวรรษที่ 18 พวกแม้วได้ย้ายถิ่นฐานไปสู่ตอนบนทางดังกิง (Tangking) และเกาะทางไหหนาน (Hainan) แม้วได้ประยุกต์การใช้การออกแบบสีผึ้งขึ้นโดยเฉพาะที่ใช้กับปากกาโลหะมีแฉ่ง ระหว่างด้ามที่คู่ขนาน 2 คู่ขนานของจะงอยที่มีรูปร่างแบบสามเหลี่ยม ส่วนใหญ่สตรีจะทำงานที่เกี่ยวข้องกับผ้าบนกระดานที่เรียบ ใช้สีผึ้งที่ร้อนบนเตาเหล็กและร่างด้วยปากกาที่มีผ้าที่ยึดด้วยกรอบสำหรับผ้าเป็นผ้าที่มีเนื้อหยาบจริง ๆ ส่วนใหญ่เป็นสีคราม (Indigo) ซึ่งเป็นสีที่แทรกผ่านสีผึ้งที่ใช้กันสี

ศูนย์กลางหลักของงานบาติกปัจจุบัน อยู่ในสวนภาคตะวันออกเฉียงใต้ของที่ราบสูงเดคคาน (Deccan Plateaux) และชายฝั่งโคโรมานดิ (Coromande Coast) อุตสาหกรรมบาติกถึงจุดสุดยอดในศตวรรษที่ 17 และ 18 เมื่อมีการส่งออกหลาย ๆ ประเทศรวมทั้งของเปอร์เซียและยุโรป วิธีการแบบดั้งเดิมถูกใช้ในที่ราบสูงเดคคานตะวันออกเฉียงใต้ เป็นบาติกที่ผสมผสานกันระหว่างการให้สีและการวาด ปากกาที่ใช้สำหรับลงสีผึ้งเรียกว่า กาลัม (A Kalam) กาลัมประกอบด้วย 3 ส่วน คือ เข็มที่เป็นโลหะ มีด้ามเป็นไม้ไผ่ท่อนุ้มด้วยผ้าขนาดประมาณ 6 ซม. เป็นเส้นใยหรือขนสัตว์ ซึ่งทำเป็นแฉ่งรองรับสำหรับสีผึ้งเหลวหรือน้ำเทียนใช้วิธีการกดเพื่อควบคุมการไหล

งานการลงสีผึ้งทำโดยผู้ชายรวมทั้งเป็นผู้ที่ต้องลงสีผึ้งครั้งแรกผู้ที่ทำบาติก จะเตรียมผ้าอีกสำหรับการลงสีผึ้งต่อไป และวาดด้วยสีกระบวนกล้างสี ดีสี และการฟอกสีเป็นกระบวนกรสุดท้าย

ประมาณปี ค.ศ. 400 พ่อค้าชาวอินเดียได้นำเทคนิคการย้อมผ้าเข้าไปเผยแพร่ในชวาจนเกิดการพัฒนากลายเป็นการผลิตผ้าบาติกซึ่งทำโดยการใช้สีผึ้งร้อน ๆ เขียนเป็นลวดลายที่ต้องการโดยเครื่องมือที่ใช้เรียกว่า Tjanting หรือแม่พิมพ์ที่เรียกว่า Tjap แล้วจึงนำไปย้อม

ในช่วงศตวรรษที่ 18 บาติกได้รู้จักในญี่ปุ่นว่า โรคิคุ - เซมะ ซึ่งเป็นวิธีการธรรมชาติของการย้อมผ้าที่นำเข้าสู่ประเทศในญี่ปุ่นโดยชาวจีน ส่วนของสีผึ้งเหลว ถูกวาดทำเป็นตัว

กันสี ที่ใช้ประยุกต์กับดินสอไม่อย่างดีวิธีล่าสุดเป็นวิธีที่ใช้กันทั่วไปในการทอผ้าไหมของนักรบ การพัฒนาอย่างต่อเนื่องของการใช้ตัวกันสี นำไปสู่การออกแบบให้ตีมากขึ้นและเพิ่มความนิยมชมชอบบาติกมากขึ้นวิธีนี้เรียกว่า กะตะ เซมะ เป็นวิธีการใช้ข้าวสาลีและรำข้าวที่ประยุกต์ใช้ผ่านการตัดดินสอกระดาศไปเป็นเส้นผ่า สีที่ทาด้วยการมีตัวกันสีและแบ่งที่ละลายได้ด้วยน้ำถูกชะล้างและทำความสะอาดวิธีที่เป็นทางเลือกของการประยุกต์ถูกใช้ด้วยกรวยกระดาศเพื่อร่างด้วยแบ่ง เป็นวิธีที่ทำให้ดีขึ้นกับการเพิ่มเนื้อสีที่วาดด้วยมือให้มากขึ้น ชั้นการผลิตเป็นวิธีที่แตกต่างมากกับสไตล์ ยูเซน ในช่วงอิโตะ ประมาณปี ค.ศ. 1600 - 1868 ญี่ปุ่นพอใจกับช่วงที่มีเสถียรภาพ และสามารถพัฒนาอย่างมีอิสระในวัฒนธรรมเพื่อแยกตัวเองออกจากอิทธิพลภายนอก ความจำเป็นของการสะท้อนในรูปกิโมโน และสไตล์ที่จำเป็นและชัดเจนที่พัฒนาที่ซึ่งแสดงถึงรสนิยม อาชีพ และโอกาสที่มีมากขึ้นกว่าที่เป็นไปได้ด้วยสิ่งทอในตะวันตก นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1920 Raketsu Zeme ได้รับการนิยมและบ่อยครั้งที่ผสมผสานกับเทคนิคอื่น ๆ ในการย้อมสี (ธวัชชัย ทุมทอง : 2545, 17-23)

ชาวไทยรู้จักบาติกในชื่อ ผ้าปาเต๊ะ โดยได้รับอิทธิพลมาจากอินโดนีเซีย ผ่านมาเลเซีย เผยแพร่เข้าสู่ชายแดนภาคใต้ ซึ่งอาจเป็นอิทธิพลทางการค้าและศาสนา นิยมใช้และผลิตกันมากในเขต 4 จังหวัด

ภาคใต้ แต่นอกเหนือไปจากนี้ กลับมีการผลิตผ้าบาติกในแถบเหนือสุดของประเทศ โดยชาวเขาเผ่าม้งโดยมีความแตกต่างอย่างชัดเจนทางรูปแบบซึ่งบาติกทางตอนใต้ของประเทศจะนิยมเขียนภาพดอกไม้ใบไม้ ภาพสัตว์ และลวดลายเครือเถาต่าง ๆ แต่สำหรับชาวเขาเผ่าม้ง นิยมเขียนเป็นเรขาคณิต นำมาต่อกันให้เกิดลวดลายและนิยมใช้ผ้าใยกล้วยงมาทำโดยมีการทำสีย้อมมาตั้งแต่บรรพบุรุษซึ่งคาดว่าคงมีการเผยแพร่มาจากทางพรมแดนตอนใต้ของจีน (ธวัชชัย ทুমทอง : 2545 , 23)

การทำผ้าบาติกในประเทศไทยทำกันมานานแล้วในลักษณะที่เป็นอุตสาหกรรมในครอบครัว ระยะเวลาแรก ๆ มีการทำโดยวิธีการพิมพ์ลวดลายด้วยเทียนไขผสมยางสน และไขมันสัตว์ เป็นอุตสาหกรรมมานานประมาณ 40- 50 ปี แล้วแถบจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่างเช่น จังหวัดยะลา ปัตตานี นราธิวาส ภูเก็ต เป็นต้น โดยเฉพาะที่อำเภอสุโขทัยโลก สำหรับพิมพ์เทียนเพื่อทำลวดลายทั้งสีน้ำเงิน แม้พิมพ์โลหะที่ใช้กันในยุคแรก ๆ จึงมีลักษณะของศิลปะแบบมาเลเซีย เช่น ลวดลายดอกไม้ ใบไม้ และภาพสัตว์ ต่อมา มีการพัฒนาการทำแม่พิมพ์ด้วยโลหะทองเหลือง เพื่อใช้ในการทำพิมพ์งานตามโรงงานต่าง ๆ จนกลายเป็นอุตสาหกรรมสืบทอดมาจนถึงปัจจุบันนี้ลักษณะการทำผ้าบาติกในภาคใต้จะมีรูปลักษณะผ้าสี่เหลี่ยมผืนผ้าด้วยวิธีใช้บล็อกพิมพ์ลายเทียน ซึ่งได้มีการทำต่อเนื่องกันมาแต่บรรพบุรุษ ปัจจุบันผ้าบาติกมีการเผยแพร่

ไปยังภาคต่าง ๆ ของประเทศ (นันทา โรจนอุดมศาสตร์ 2536 : 53)

สำหรับทำผ้าบาติกในภาคใต้นั้นเป็นลักษณะที่ค่อนข้างที่จะจัดจ้าน ร้อนแรง ดุจแสงอาทิตย์ผสมความเข้มข้นของสีน้ำเงิน ดุจท้องทะเล และสีเหลืองของหาดทราย ดังนั้นผ้าจึงออกมาเป็นรูปของชายทะเล สัตว์ทะเลต่าง ๆ วัสดุที่ใช้เป็นผ้าบางเหมาะที่นำมาแปรรูปตัดเย็บเป็นชุดเดินเล่นหรือผ้าพันกาย เพื่อการสวมใส่สบาย เดินเล่นแบบล่องตามชายหาดต่าง ๆ

ในส่วนของลวดลาย การออกแบบลวดลายผ้าบาติก มีความเป็นมาตั้งแต่ดั้งเดิมแล้ว ชาวเขาจะมีความเชื่อในการทำผ้าบาติกในเรื่องสีและลวดลาย โดยเชื่อว่าสีและลวดลายแต่ละแบบ แต่ละชนิดจะเป็นสิริมงคลแก่ผู้ที่สวมใส่ มีความเชื่อว่าการสวมใส่ผ้าบาติกที่มีลักษณะพิเศษทั้งสี และลวดลายที่กำหนดไว้มีความประณีตจะช่วยรักษาโรคภัยไข้เจ็บได้ ในส่วนของคู่บ่าวสาวที่เข้าพิธีมงคลสมรส ถ้าได้ใส่เสื้อผ้าบาติกตามที่กำหนดตามความเชื่อแล้ว คู่บ่าวสาวจะประสบแต่ความสุขตลอดชีวิต นอกจากนี้ ลวดลายต่าง ๆ ที่ปรากฏบนพื้นผิวยังมีการเรียกชื่อหรือจำเพาะลวดลายนั้น ๆ ได้ เช่น ใช้เฉพาะสุลต่านหรือเฉพาะในราชสำนัก

สีและลวดลายเด่น ๆ นั้น ในการผลิตผ้าของชาวเขาในแต่ละแห่งจะมีแบบอย่างและเอกลักษณ์ที่เป็นของตนเอง เช่น ผ้าบาติกที่เมืองยอร์ด ยากาต้าและเมืองสุระ กาด้า นิยมใช้สีน้ำตาลเข้ม สีน้ำเงิน และสีครีม

เป็นส่วนใหญ่ ผ้าบาติกที่สวยงามได้รับค่านิยมเป็นพิเศษเป็นผ้าที่ทำจากเมือง Cirebon ทางแถบชายทะเลด้านตะวันออกเฉียงเหนือของชวา รูปแบบทั่วไปจะเกี่ยวข้องกับธรรมชาติ เช่น กลุ่มเมฆ วิวคลื่น โขดหิน ดอกไม้ และสัตว์ชนิดต่าง ๆ บางส่วนได้รับอิทธิพลลวดลายจากเครื่องเคลือบของจีนจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับดอกไม้ นก และเหยี่ยวสีที่ปรากฏ เช่น สีชมพู สีเหลือง และสีน้ำเงิน ที่เมือง Peka Iongan เป็นแหล่งบุกเบิกในเรื่องของการย้อมสี โดยใช้สีเคมี ทำให้ผ้าบาติกที่ทำจากที่นี่มีสีสันสดใส และมีการใช้สีสันมากมายหลากสีมากกว่าแหล่งใด ๆ และเป็นผ้าบาติกที่ได้รับความนิยมมากในปัจจุบัน

การออกแบบลวดลายผ้าบาติกในปัจจุบัน จะมี 2 ลักษณะ คือ การออกแบบชนิดดั้งเดิม อาศัยรูปแบบพื้นฐานจากรูปทรงเรขาคณิต ลวดลายได้รับอิทธิพลจากการทอผ้า และการออกแบบโดยอาศัยเนื้อหาสาระที่ได้รับอิทธิพลจากธรรมชาติ การออกแบบ ทั้ง 2 ลักษณะดังกล่าวยังมีชื่อเรียกเฉพาะแตกต่างกันออกไปอีกที่สำคัญ ๆ เช่น Kaulung หมายถึง การออกแบบลวดลายในสมัยโบราณ ประกอบไปด้วยรูปวงกลมจำนวนมากจัดวางให้สัมพันธ์กัน หรือซ้อนทับกัน รูปแบบลักษณะนี้ถูกสงวนไว้เฉพาะสุลต่านแห่งยอร์ดและยากาต้าเท่านั้น ปัจจุบันลวดลายบาติกมีความหลากหลายมากมายขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของการนำไปใช้ แต่อย่างไรก็ตาม การออกแบบลวดลายโดยส่วนใหญ่ก็คงจะหนีไม่

พื้นลวดลายดังต่อไปนี้

1. ลวดลายจากรูปทรงพื้นฐานหรือลายเรขาคณิต
2. ลวดลายจากธรรมชาติ ดอกไม้ พืช สัตว์ ทิวทัศน์
3. ลวดลายจากสิ่งของเครื่องใช้หรือสิ่งที่มนุษย์ทำขึ้น
4. ลวดลายจากความเชื่อ ประเพณี ศาสนา ฯลฯ
5. ลวดลายจากมนุษย์ และกิจกรรมของมนุษย์

การศึกษารูปแบบลวดลายของผ้าบาติกที่เกิดขึ้นในแต่ละจังหวัดของจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของทางภาคใต้ ที่เป็นกลุ่มชน กลุ่มหนึ่งที่มีการผลิตผ้าบาติกกันอย่างแพร่หลาย และมีการทำลวดลายที่ค่อนข้างจะคล้ายคลึงกัน แต่ในความ เป็นจริงแล้ว จังหวัดชายแดนภาคใต้ในแต่ละจังหวัดก็ย่อมมีความแตกต่างกัน อาจกล่าวได้ว่าเป็นความเหมือนที่แตกต่าง จังหวัดแต่ละจังหวัดย่อมมีผู้ผลิตที่มีความคิดหลากหลายแตกต่างกันไป เป็นสิ่งที่น่าสนใจและควรที่จะทำการศึกษาเพื่อที่จะได้ทราบความแตกต่างของแต่ละจังหวัด นอกจากนั้น การผลิตผ้าบาติกยังเป็นสิ่งที่ถือได้ว่าเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่บุคคลรุ่นก่อนได้ถ่ายทอดมายังบุคคลรุ่นปัจจุบัน และควรที่จะมีการสืบทอดต่อไปในอนาคต ดังนั้น การทำงานวิจัยชิ้นนี้จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาและเก็บรวบรวมรูปแบบลวดลายผ้าบาติกในแต่ละจังหวัดของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตลอดจนการสืบสานรูปแบบลวดลายผ้าบาติกเพื่อให้รู้จัก เข้าใจและสามารถจะ

อนุรักษ์รูปแบบที่มีคุณค่ายิ่งนั้นสืบไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบลวดลายผ้าบาติกในแต่ละจังหวัดของจังหวัดชายแดนภาคใต้
2. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ลักษณะเด่นของรูปแบบลวดลายผ้าบาติกในแต่ละจังหวัดของจังหวัดชายแดนภาคใต้
3. เพื่อสำรวจความคิดเห็นในเรื่องของการอนุรักษ์รูปแบบลวดลายผ้าบาติกใน แต่ละจังหวัดของจังหวัดชายแดนภาคใต้

วิธีดำเนินงาน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ผู้ผลิตและผู้บริโภคผ้าบาติกในจังหวัดชายแดนภาคใต้ คือ สงขลา สตูล ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มของผู้ผลิตผ้าบาติกมีจำนวนน้อย ในแต่ละจังหวัดมีผู้ผลิตประมาณ 5 - 10 ราย ดังนั้นจึงทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างแค่เพียง 5 ราย และได้ทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างจากผู้บริโภคแค่เพียง 5 รายเช่นเดียวกัน เพื่อความสะดวกในการวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบสัมภาษณ์ที่ไม่มีโครงสร้างในแนวลึก

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้างในแนว

ลึกจากผู้ผลิตและผู้บริโภคผ้าบาติกของแต่ละจังหวัดในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบและหัวข้อที่ต้องการในแบบสัมภาษณ์ ซึ่งประกอบด้วยคำถามปลายเปิดและคำถามปลายปิด ลักษณะของคำถามเป็นการถามทัศนคติและความคิดเห็น โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เป็นรายบุคคล ซึ่งทำให้มีโอกาสที่สามารถจะชี้แจงและอธิบายคำถามที่ผู้ถูกสัมภาษณ์สงสัยหรือไม่เข้าใจ ให้กระจ่างได้ ทำให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง และสามารถเก็บข้อมูลได้รวดเร็ว สามารถควบคุมกลุ่มตัวอย่างให้ตรงกับคุณสมบัติที่ผู้วิจัยต้องการ นอกจากนี้ยังสามารถสังเกตปฏิกิริยาได้ตอบจากผู้ถูกสัมภาษณ์ และการกำหนดเวลาในการปฏิบัติงานที่แน่นอนได้

การเก็บรวบรวมข้อมูลได้ใช้วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบไม่เจาะจง โดยมีการแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่มตัวอย่าง คือ กลุ่มผู้ผลิตและกลุ่มผู้บริโภค ทั้งสองกลุ่มอยู่ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ แยกเป็นจังหวัด จังหวัดละ 5 ราย ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มของผู้ผลิตผ้าบาติกมีจำนวนน้อย ในแต่ละจังหวัดมีผู้ผลิตประมาณ 5 - 10 ราย ดังนั้นจึงทำการเลือกกลุ่มตัวอย่าง แค่เพียง 5 ราย และได้ทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างจากผู้บริโภคแค่เพียง 5 รายเช่นเดียวกัน เพื่อความสะดวกในการวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูล จังหวัดชายแดนภาคใต้ 5 จังหวัด มีดังต่อไปนี้

1. จังหวัดสงขลา ประกอบด้วยกลุ่มผู้ผลิต 5 ราย กลุ่มผู้บริโภค 5 ราย รวม 10 ราย
2. จังหวัดยะลา ประกอบด้วย

กลุ่มผู้ผลิต 5 ราย กลุ่มผู้บริโภค 5 ราย รวม 10 ราย

3. จังหวัดปัตตานีประกอบด้วยกลุ่มผู้ผลิต 5 ราย กลุ่มผู้บริโภค 5 ราย รวม 10 ราย

4. จังหวัดสตูล ประกอบด้วยกลุ่มผู้ผลิต 5 ราย กลุ่มผู้บริโภค 5 ราย รวม 10 ราย

5. จังหวัดนราธิวาส ประกอบด้วยกลุ่มผู้ผลิต 5 รายกลุ่มผู้บริโภค 5 ราย รวม 10 ราย

รวม กลุ่มผู้ผลิต 25 ราย กลุ่มผู้บริโภค 25 ราย รวมทั้งสิ้น 50 ราย

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยครั้งนี้ ได้เลือกใช้ค่าสถิติในการวิเคราะห์ คือ ค่าเฉลี่ย, ความถี่, ร้อยละ, t - Test และ Crosstab และการรวบรวมข้อคิดเห็นต่างๆ จากกลุ่มตัวอย่าง

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ผลิตและผู้บริโภคผ้าบาติกในจังหวัดชายแดนภาคใต้พบว่า

กลุ่มผู้ผลิต

1. กลุ่มผู้ผลิตภาพรวมจะเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย
2. กลุ่มผู้ผลิตส่วนใหญ่จะมีสถานภาพโสด
3. กลุ่มผู้ผลิตที่มีอายุในช่วง 31-40 ปีจะผลิตผ้าบาติกมากที่สุด รองลงมาคือช่วงอายุ 21-30 ปี
4. กลุ่มผู้ผลิตส่วนใหญ่เน้นถือศาสนาอิสลาม
5. กลุ่มผู้ผลิตส่วนใหญ่จะ

สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี รองลงมาคือระดับอนุปริญญา

6. กลุ่มผู้ผลิตที่มีรายได้ระดับ 20,001 บาทขึ้นไป จะเป็นกลุ่มที่ผลิตผ้าบาติกมากที่สุด

7. กลุ่มผู้ผลิตมีระยะเวลาในการประกอบอาชีพการผลิตผ้าบาติกนานที่สุดอยู่ในช่วง 5-7 ปี

กลุ่มผู้บริโภค

1. กลุ่มผู้บริโภคเพศหญิงจะนิยมใช้ผ้าบาติกมากกว่าเพศชาย

2. กลุ่มผู้บริโภคกลุ่มโสดจะนิยมใช้ผ้าบาติกมากกว่ากลุ่มสมรสแล้ว

3. กลุ่มผู้บริโภคที่มีอายุในช่วง 21-30 ปี จะนิยมใช้ผ้าบาติกมากที่สุด

4. กลุ่มผู้บริโภคที่นิยมใช้ผ้าบาติกส่วนใหญ่จะนับถือศาสนาพุทธ รองลงมาคือศาสนาอิสลาม

5. กลุ่มผู้บริโภคที่มีการศึกษาในช่วงปริญญาตรี จะนิยมใช้ผ้าบาติกมากที่สุด

6. กลุ่มผู้บริโภคที่มีรายได้อยู่ในช่วง 3,001-6,000 บาท จะนิยมใช้ผ้าบาติกมากที่สุด

7. กลุ่มผู้บริโภคส่วนใหญ่จะใช้ผ้าบาติกมาแล้วประมาณ 3-4 ปี มีเปอร์เซ็นต์มากที่สุด

ผลการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบลวดลายศิลปะผ้าบาติกในจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่ประกอบด้วยลักษณะของรูปแบบลวดลายที่ปรากฏ โทนสี และลักษณะของผลงานผลิตภัณฑ์ พบว่า

1. ลักษณะของรูปแบบลวดลายที่ปรากฏในภาพรวม นิยมเขียนรูปแบบลวดลายของดอกไม้ ซึ่งประกอบ

ด้วยลักษณะของลวดลายดอกกล้วยไม้ ดอกชบา ดอกกุหลาบ ดอกบานบุรี ดอกศรียะลา ดอกกาหลง ซึ่งมีลักษณะของลายเส้น ต่อลวดลายด้วยก้านดอกและใบหรือจัดวางเป็นกลุ่มดอกไม้มีขนาดแตกต่างกันไปบนผืนผ้าในลักษณะรูปและพื้นตามธรรมชาติ ที่ปรากฏหรือสร้างสรรค์ขึ้นตามจินตนาการ ของผู้เขียน นอกจากนี้ยังมีรูปแบบลวดลายของภาพทิวทัศน์ ต้นไม้ ภูเขา ทงหญ้า รูปแบบลวดลายของสัตว์ต่างๆ ทั้งสัตว์ปีก สัตว์บกและสัตว์น้ำ รวมถึงลักษณะของรูปแบบลวดลายที่เป็นสัญลักษณ์ของจังหวัดด้วย

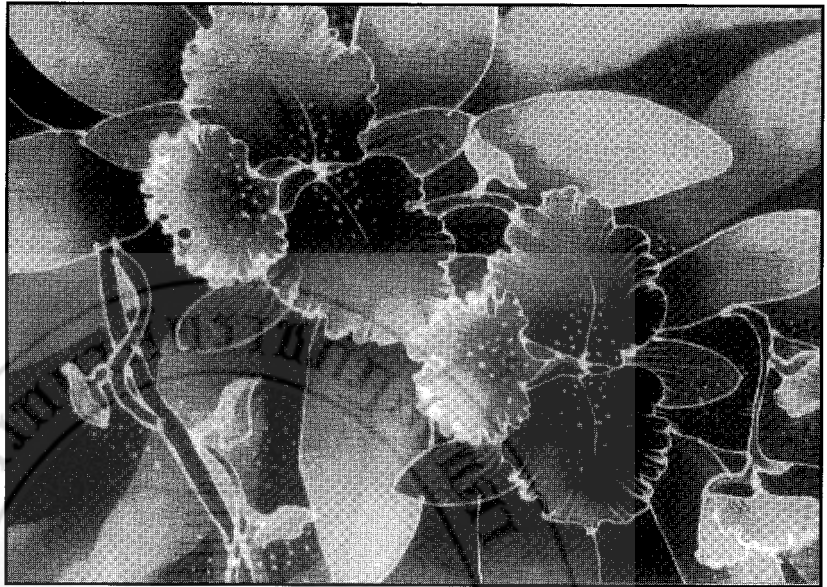
2. โทนสี ส่วนใหญ่ที่ปรากฏจะเป็นโทนสีธรรมชาติตามตาเห็น เช่น สีฟ้าของน้ำทะเล สีม่วง สีแดง สีส้ม หรือสีเหลืองที่เป็นสีของดอกกล้วยไม้ ดอกชบา ดอกกุหลาบและอื่นๆ ที่มองดูแล้วเกิดความรู้สึกสดใส จะมีคุณค่าของน้ำหนักแสง-เงา เกิดขึ้นเองโดยการซ้อนทับของสีในตัวรูป ส่วนพื้นลายจะใช้สีตรงกันข้ามหรือสีเข้มในกรณีใช้สีเดียว ทำให้เกิดระยะและมิติของสีเป็นที่ต้องตาเกิดความรู้สึกสบายใจแก่ผู้ที่พบเห็น

3. ลักษณะของงานผลิตภัณฑ์ผลงานส่วนใหญ่ที่ปรากฏจะได้แก่ผลิตภัณฑ์ผ้าตัดชุดสุภาพบุรุษ, สตรีที่มีลักษณะลวดลายและโทนสีแตกต่างกันตามเพศที่ต้องการบริโภค ผ้าเช็ดหน้า ภาพประดับฝาผนัง ผ้าคลุมผมสตรี ผ้าปูที่นอน ปลอกหมอน ผ้าปูโต๊ะและผ้าปูม่าน จะมีลวดลายและสีที่สดใสเหมาะแก่การบริโภคและประดับตกแต่งบ้านที่เป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของงานบาติก

ผลการวิเคราะห์ที่เกี่ยวกับลักษณะเด่นของรูปแบบลวดลายผ้าบาติกของแต่ละจังหวัดในจังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่า

1. จังหวัดสงขลา มีลักษณะเด่นของรูปแบบลวดลายที่ปรากฏคือ ดอกกล้วยไม้ ดอกกุหลาบ ทิวทัศน์ ต้นไม้ และปลาใต้ท้องทะเลเรียงตามลำดับ ลักษณะของลายเส้นรูปและพื้นด้วยเส้นเทียนที่อ่อนช้อยประกอบด้วยสีเส้นตามธรรมชาติ เกิดมิติต่าง ๆ ด้วยการทับซ้อนกันของสีดูสวยงามตามความเป็นจริง

จากภาพรูปแบบจะเห็นว่า เป็นการเขียน ในลักษณะของลวดลายด้วยน้ำเทียนสีขาว เน้นรูปและพื้น โดยเฉพาะลักษณะของดอกจะเน้นรายละเอียดที่ใกล้เคียงกับธรรมชาติ ใช้ลักษณะของใบเป็นพื้นเกิดเป็นรูปร่างรูปทรงตาม

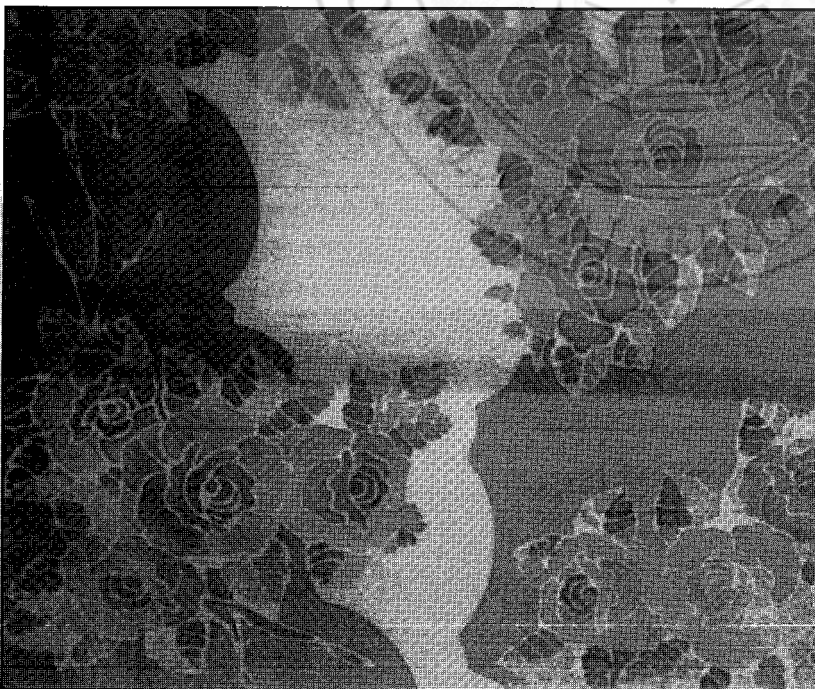

ลักษณะของรูปแบบลวดลายดอกกล้วยไม้ของจังหวัดสงขลา

หลักการจัดภาพ ลงสีให้ใกล้เคียงธรรมชาติมีการทับซ้อนกันของสีและน้ำหนักอ่อนแก่ เกิดมิติต่าง ๆ ดูสดใสสวยงามเป็นที่ต้องตาแก่ผู้ที่พบเห็น

2. จังหวัดสตูล มีลักษณะเด่นของรูปแบบลวดลายที่ปรากฏคือ ดอกกล้วยไม้ ดอกกุหลาบ ดอกกาหลง ปลาใต้ท้องทะเล และภาพทิวทัศน์เกาะไข ที่เป็นสัญลักษณ์ของจังหวัดตามลำดับ โดยการถ่ายทอดรูปแบบจากธรรมชาติในลักษณะของลายเส้นเทียนสีขาว ลงสีโดยใช้เทคนิคการทับซ้อนกันของสีให้เกิดมิติมีน้ำหนักอ่อนแก่ สีเดียวและหลายสีตามตาเห็นจริงของธรรมชาติ พร้อมการจินตนาการของผู้เขียนเองมีความหลากหลายของสีที่สดใสและกลมกลืนกัน

จากภาพรูปแบบจะเห็นว่า เป็นการเขียนในลักษณะของลายเส้นลวดลายด้วยน้ำเทียนสีขาวตามโครงสร้างของดอกกุหลาบ ไม่คำนึงถึงความเป็นจริงตามธรรมชาติมากนัก การต่อดอกจะใช้เส้นโค้งเข้าช่วยแทนก้านดอกที่มีโครงสร้างของใบ แต่ไม่ปรากฏรูปและพื้นตามหลักการจัดภาพเพียงแต่ถ่ายทอดให้ทราบถึง

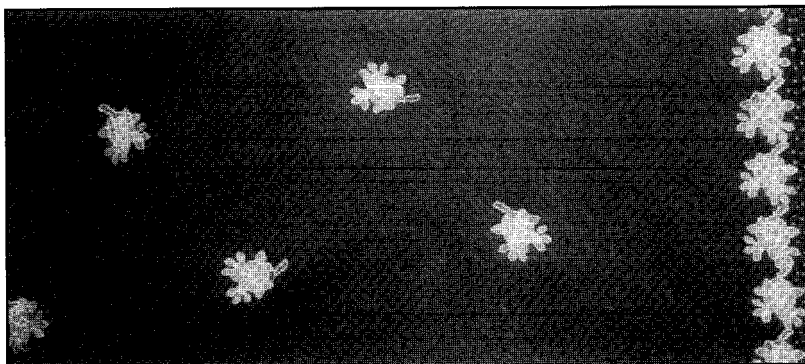

ลักษณะของรูปแบบลวดลายดอกกุหลาบของจังหวัดสตูล

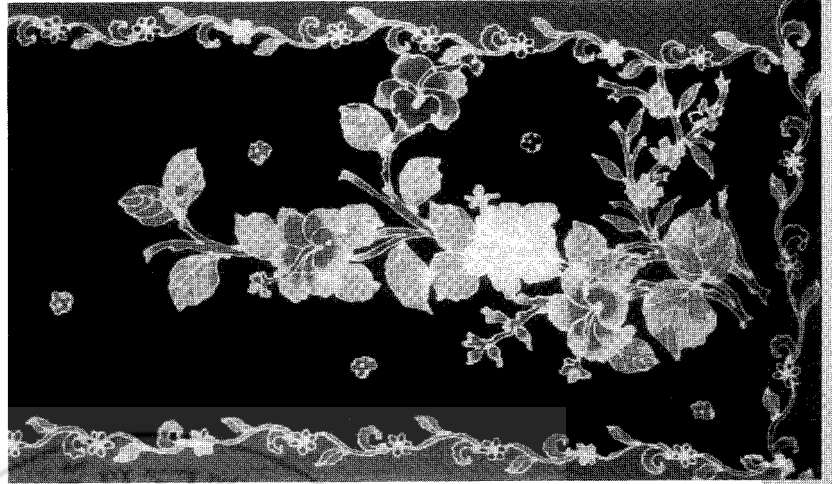
ลักษณะของการต่อลายด้วยเส้น ลงสี เรียบแบนตามลายฉลุแยกให้เห็นน้ำ หนักอ่อนแก่ แต่ไม่มีการทับซ้อนกัน ของสีเกิดความรู้สึกกลมกลืนแตกต่าง ไปจากความเป็นจริงตามธรรมชาติ

3. จังหวัดปัตตานี มีลักษณะเด่นของรูปแบบลวดลายที่ปรากฏคือ ดอกชบา ดอกบานบุรี ต้นมะพร้าว และภาพทิวทัศน์ ป่าเขา น้ำตก ทุ่งหญ้า เรียงตามลำดับ เน้นลายเส้นเทียนสีขาวเป็นหลัก การลงสีจะลงสีแบนเรียบเกิดน้ำหนักอ่อนแก่ โดยในลักษณะของดอกไม้ ต้นไม้ เน้นความเป็นจริงตามธรรมชาติมากขึ้น ส่วนภาพทิวทัศน์จะถ่ายทอด ความเป็นจริงที่มองเห็นเหมือนธรรมชาติ รวมทั้งสีส้มและบรรยากาศ มองแล้ว เกิดอารมณ์ร่วมกับผลงานนั้น ๆ

จากภาพรูปแบบจะเห็นว่าเป็น การเขียนในลักษณะของลายเส้น ด้วยน้ำเทียนสีขาว ถ่ายทอดลักษณะ และโครงสร้างของดอก ก้านดอก และ ใบ โกล้เคียงความเป็นจริงตามธรรมชาติโดยการจัดวางช่อดอก ก้าน ดอก และใบตามลักษณะรูปและพื้น บนฐานของการจัดองค์ประกอบเรื่อง การจัดวาง ลงสีตามจินตนาการของผู้เขียนเอง แยกให้เห็นโทนสีต่าง ๆ

ลักษณะของรูปแบบลวดลายดอกศรียะลาของจังหวัดยะลา

ลักษณะของรูปแบบลวดลายดอกชบาของจังหวัดปัตตานี

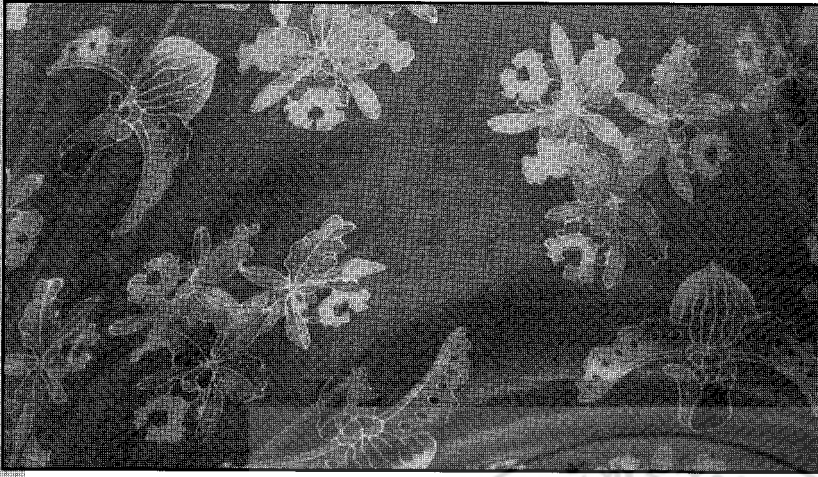
ที่มีน้ำหนักอ่อนแก่แต่ละดอกและใบ ในลักษณะของสีเอกรงค์ แล้วลงสี พื้นแบนเรียบให้เกิดความแตกต่าง ของรูปและพื้นบนตัวลวดลาย

4. จังหวัดยะลา มีลักษณะเด่นของรูปแบบลวดลายที่ปรากฏ คือ ดอกกล้วยไม้ ประดู่ ชบา ศรียะลา ลินลี ลายปลาใต้ท้องทะเล ช้าง นก และภาพทิวทัศน์ เรียงตามลำดับ ถ่ายทอดในลักษณะของลายเส้น เทียนสีเดียวและหลายสีที่ใกล้เคียง ธรรมชาติตามรูปร่างรูปทรงที่มองเห็นแบ่งเป็นลักษณะรูปแบบลวดลายตามธรรมชาติและรูปแบบลวดลาย ดัดแปลงหรือประดิษฐ์ขึ้นใหม่จากของเดิมเกิดรูปและพื้น การลงสีจะลงสีเดียวตลอดทั้งพื้นผิวน้ำหนักอ่อนแก่ของสีตามการจินตนาการใน

ส่วนของลวดลายตามธรรมชาติจะลง สีใกล้เคียงธรรมชาติเป็นหลักโดยการ ทับซ้อนกันของสี มีความสดใสเป็น ของตนเอง

จากภาพรูปแบบจะเห็นว่าเป็น การ เขียนลักษณะของลายเส้น โครงสร้าง รอบนอกของดอกด้วยน้ำ เทียนสีขาวเฉพาะดอกเดี่ยวบนพื้นที ว่าง ไม่มีการผูกหรือต่อลายด้วยก้าน ดอกและใบตามตาเห็นจากธรรมชาติ การลงสีจะใช้สีลักษณะของสีเอกรงค์ คือ สีเดียวตลอดทั้งพื้นผิวน้ำหนักอ่อนแก่ โดยเฉพาะ ดอกจะลงสีอ่อนส่วนพื้นลงสีแก่ ให้ มองเห็นลักษณะของรูปและพื้น อย่างชัดเจน ไม่มีมิติหรือการทับ ซ้อนของสี

5. จังหวัดนราธิวาส มีลักษณะเด่นของรูปแบบลวดลายที่ปรากฏ คือ ดอกกล้วยไม้ ชบา กุหลาบ บาน บูรี เฟื่องฟ้า ลวดลายทิวทัศน์อ่าว มะนาว ต้นมะพร้าว ทุ่งหญ้า น้ำตก และลวดลายเรือกอและเรียงตาม ลำดับ เน้นลายเส้นเทียนสีขาวที่ ถ่ายทอดโครงสร้างของรูปร่าง รูป ทรงเป็นหลัก ไม่คำนึงถึงความเป็น จริงตามธรรมชาติ มากนัก การลงสี จะลงสีสดใสตามจินตนาการของผู้ เขียนเอง มีน้ำหนักอ่อนแก่และมีมิติ

ลักษณะของรูปแบบลวดลายดอกกล้วยไม้ของจังหวัดนราธิวาส

ที่เด่นชัด มองดูแล้วเกิดความรู้สึก ร้อนแรงตามความรู้สึกของสีนั้น ๆ

จากภาพรูปแบบจะเห็นว่าเป็น การเขียนลักษณะของลายเส้นที่เน้น เฉพาะตัวดอกด้วยน้ำเขียนสีขาว แสดงตามความเป็นจริงของลักษณะ ดอกตามตาเห็นจากธรรมชาติเพียง 2 มิติ แล้วนำมาจัดวางเป็นกลุ่มดอกมี ขนาดแตกต่างกัน ไม่มีการผูกสาย ด้วยก้านดอกและใบ ลงสีในลักษณะ ความกลมกลืนของสี ไม่คำนึงถึง ความเป็นจริงตามธรรมชาติของดอก แต่เน้นเรื่องความอ่อนแก่ของสีและ ค่าน้ำหนักของพื้นดูแล้วเกิดความรู้สึกเย็นตา

ผลสำรวจความคิดเห็นเรื่องการ อนุรักษ์รูปแบบลวดลายศิลปะผ้าบาติก ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่า

1. กลุ่มผู้ผลิตผ้าบาติกต้องการ ให้มีการอนุรักษ์รูปแบบลวดลาย ดั้งเดิมของจังหวัดให้เป็นสมบัติของ คนภาคใต้ถือว่าเป็นศิลปหัตถกรรม ท้องถิ่น โดยได้รับการสนับสนุน จากภาครัฐและภาคเอกชนในการ เผยแพร่ประชาสัมพันธ์ ให้ทุกคนได้ รู้จักโดยเฉพาะบุคคลในพื้นที่ซึ่งควร มีส่วนร่วมในการผลิตและพัฒนา กระบวนการไปสู่สังคมอื่นที่ถูกต้อง

และเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวอย่าง แท้จริงนอกจากนี้ในส่วนของแต่ละ จังหวัดจะมีความเห็นสอดคล้องกัน คือ ต้องการที่อนุรักษ์และสืบสาน รูปแบบลวดลายที่เป็นสัญลักษณ์ ของจังหวัดตนเองสืบไป

2. กลุ่มผู้บริโภคผ้าบาติกต้องการ ให้มีการอนุรักษ์รูปแบบลวดลายดั่ง เดิมของจังหวัดให้เป็นเอกลักษณ์ เฉพาะตัวของจังหวัด มีรูปแบบที่แน่นอน เพื่อการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ ลักษณะที่ถือว่าเป็นศิลปหัตถกรรม ท้องถิ่น โดยเฉพาะกับนักท่องเที่ยว และคนรุ่นหลังสืบทอดต่อไปมิให้ สูญหายนอกจากนี้ยังถือว่าเป็นการ อนุรักษ์และสืบสานที่คนรุ่นลูก หลานควรแก่การพัฒนาในรูปแบบ ลวดลายต่อไปเพื่อการสร้างรายได้ แก่ท้องถิ่นอีกแขนงหนึ่ง

ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงและ พัฒนาผ้าบาติกเกี่ยวกับการผลิต และการบริโภคผ้าบาติกในจังหวัด ชายแดนภาคใต้ พบว่า

1. กลุ่มผู้ผลิต

1.1 ด้านรูปแบบลวดลาย ต้องการ ให้มีการออกแบบลวดลาย ใหม่ ๆ แปรลดทอนที่เพิ่มความคิด สร้างสรรค์จากรูปแบบลวดลายที่

เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละจังหวัดมากขึ้น โดยเฉพาะในรูปแบบของเรื่องราว ประเพณีและวัฒนธรรม ซึ่งควรได้ รับการสนับสนุนจากภาครัฐและ เอกชนโดยตรง จะได้รูปแบบ ลวดลายที่เป็นมาตรฐาน หลาก หลายรูปแบบ สามารถนำไปใช้กับ ลักษณะงานอื่น ๆ ได้มากขึ้น

1.2 ด้านโทนสี ควรใช้สีที่ สดใส เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวสะอาด มีทั้งเป็นธรรมชาติและสร้างสรรค์ขึ้น

1.3 ด้านการออกแบบ ผลิตภัณฑ์ ต้องการให้สร้างรูปแบบ ผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ เป็นแบบอย่างหรือ ต้นแบบจากหน่วยงานของรัฐและ เอกชนที่มีศักยภาพอยู่ และควร เป็นผลงานที่มีทั้งความสวยงามและ ประโยชน์ใช้สอยอยู่ในตนเอง

2. กลุ่มผู้บริโภค

2.1 ด้านรูปแบบลวดลาย ต้องการที่จะบริโภคลวดลายที่มี ความหลากหลาย มีรูปแบบ ลวดลายมาก จะเป็นธรรมชาติหรือ ประดิษฐ์ขึ้นมาใหม่ก็ได้ โดยเฉพาะ รูปแบบลวดลายที่เป็นสากล เช่นลาย การ์ตูน เป็นต้น นอกจากนี้ยังควร มีการพัฒนารูปแบบลวดลายหรือ ปรับปรุงอยู่เสมอให้เห็นเป็นลักษณะ งานใหม่อยู่ในตลอดเวลา

2.2 ด้านโทนสี ควรมีสีสันทัน ที่หลากหลายเป็นสีเดียว หรือหลาย สีตามธรรมชาติก็ดี จะต้องเป็นสีที่ สดใสสะอาด หรือกลมกลืนกันให้ เกิดบรรยากาศต่าง ๆ สะอาดตาแก่ ผู้ที่พบเห็นออกเป็นเจ้าของผลงาน ขึ้นนั้น

2.3 ด้านการออกแบบ ผลิตภัณฑ์ควรมีการออกแบบ

ผลิตภัณฑ์ที่หลากหลายสามารถนำเสนอออกสู่ตลาดได้ ลักษณะของชิ้นงานควรมีความงามเด่นสะดุดตา เป็นตัวเองสามารถนำไปใช้สอยได้หลายอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

จากผลการวิจัยและอภิปรายผล ผู้วิจัย มีข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1.1 ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะรูปแบบของลวดลายศิลปะผ้าบาติกในจังหวัดชายแดนภาคใต้มีรูปแบบที่หลากหลาย มีทั้งที่เป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดที่ถ่ายทอดตามสัญลักษณ์ของจังหวัดนั้น ๆ รูปแบบลวดลายที่เป็นการถ่ายทอดจากธรรมชาติ เช่น พืช สัตว์ ทิวทัศน์ แต่ยังไม่ปรากฏลักษณะรูปแบบลวดลายที่ดัดแปลงเป็นลวดลายนามธรรมที่เป็นลวดลายการ์ตูน ลวดลายเรขาคณิตที่แท้จริง จึงควรมีการศึกษาวิจัยถึงลักษณะของรูปแบบลวดลายที่เป็นนามธรรมต่อไป

1.2 ควรมีการวิจัยเรื่องลักษณะของ รูปแบบลวดลายศิลปะผ้าบาติกที่ปรากฏ ตามภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศไทย ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาเฉพาะรูปแบบลวดลาย ศิลปะผ้าบาติกในจังหวัดชายแดนภาคใต้ไว้เป็นฐานในการวิจัยแล้ว

1.3 ควรมีการรวบรวมรูปแบบลวดลายผลงานผ้าบาติกของแต่ละจังหวัดในจังหวัดชายแดนภาคใต้ไว้ในศูนย์วัฒนธรรมของจังหวัด สถาบันการศึกษา เพื่อเป็นแหล่ง

ข้อมูลสำหรับการศึกษาวิจัยหรือการตัดสินใจของผู้สนใจงานบาติกแก่บุคคลทั่วไป

2. ข้อเสนอแนะเพื่อนำไปใช้

จากผลการวิจัยที่ได้ศึกษารูปแบบลวดลายศิลปะผ้าบาติกในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ผู้วิจัยได้จัดทำข้อเสนอแนะ เพื่อการประยุกต์ใช้ในการผลิตและบริโภคดังต่อไปนี้

2.1 ผลการวิจัยบ่งชี้ว่าการผลิตผ้าบาติกของแต่ละจังหวัดในจังหวัดชายแดนภาคใต้ต้องใช้ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับลักษณะรูปแบบของลวดลายผ้าบาติก เป็นแม่แบบหรือเป็นตัวอย่างในการสร้างงานที่หลากหลายและเจาะจงเฉพาะลายที่เป็นของแต่ละจังหวัดโดยไม่ซ้ำซ้อน ตรงตามความต้องการของตลาด ตอบสนองทั้งผู้ผลิตและผู้บริโภค

2.2 ผลการวิจัยบ่งชี้ว่าการผลิตผ้าบาติกของแต่ละจังหวัดในจังหวัดชายแดนภาคใต้จะต้องมีลักษณะรูปแบบลวดลายเป็นของตนเอง แตกต่างไปจากของจังหวัดอื่น เพื่อผู้บริโภคจะได้ทราบถึงความเป็นเอกลักษณ์ของจังหวัด ถ้าต้องการบริโภคจะได้เลือกบริโภคได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้การเป็นเอกลักษณ์ยังสามารถนำไปทำต้นแบบในการโฆษณาจังหวัดนั้น ๆ ได้

2.3 ผลการวิจัยบ่งชี้ว่าผลิตภัณฑ์จากผ้าบาติกได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะในปัจจุบันรัฐบาลได้ส่งเสริมให้ประชาชนบริโภคสินค้าไทย การใช้ผ้าไทยตัดชุดกำลังเป็นที่นิยมอย่างมาก ดังนั้นผลิตภัณฑ์ผ้าตัดชุดสุภาพบุรุษ สตรี ที่ผลิตด้วยเทคนิคบาติก จึงจำเป็นที่

จะต้องมีการพัฒนา การผลิตให้ได้มาตรฐานเดียวกัน มีคุณภาพดี เป็นผลิตภัณฑ์ของคนได้สามารถจำหน่ายได้ทั้งในและนอกประเทศ

2.4 ผลการวิจัยบ่งชี้ว่างานผลิตภัณฑ์ที่เป็นศิลปหัตถกรรมท้องถิ่นในปัจจุบันรัฐบาลได้ส่งเสริมให้มีการผลิตมากขึ้นโดยการทำให้รูปแบบของสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ควรผลิตผ้าบาติกโดยการรวบรวมกลุ่มผู้ผลิตในหมู่บ้านหรือตำบลนั้น จึงควรได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐมีการให้คำแนะนำปรึกษาในเรื่องของรูปแบบลวดลาย กระบวนการผลิต การจำหน่าย การตลาดและการจัดหาแหล่งเงินทุนให้กู้ยืมกรณีที่มีเงินทุนไม่เพียงพอ

2.5 ผลการวิจัยบ่งชี้ว่าการทำผลิตภัณฑ์ผ้าบาติกในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ส่วนใหญ่จะผลิตเป็นลักษณะงานศิลปกรรมภายในครัวเรือน ผลงานที่ออกมาจะเน้นไปในทางงานศิลปะมากกว่าอุตสาหกรรมศิลป์ มีความแตกต่างกันไปในแต่ละจังหวัด ผู้ผลิตจะทำตามคำสั่งซื้อสินค้าจากหน่วยงานหรือผลิตเพื่อการจำหน่ายที่มีกิจการร้านค้าเล็ก ๆ จำหน่ายเป็นของที่ระลึกแก่นักท่องเที่ยว ดังนั้นจึงควรมีการส่งเสริมการผลิตในรูปแบบของงานอุตสาหกรรมพัฒนาเป็นสินค้าส่งออกโดยการให้ข้อมูลการสำรวจตลาดสินค้า hand-made สนับสนุนเงินทุนในการตั้งโรงงานอุตสาหกรรม ควบคุมสินค้าให้ได้มาตรฐานตรงความต้องการของผู้บริโภค ขยายการผลิต ประชาสัมพันธ์ผลผลิตจนเป็นสินค้าสากลในอนาคต

บรรณานุกรม

- กฤตย์ เวียงอำพล. การออกแบบ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2540.
- โกศล พิณกุล. เทคนิคการทำผ้าบาติก. กรุงเทพฯ: บริษัทเฮลโล่การพิมพ์, 2545.
- ชะลูด นิม์เสมอ. องค์ประกอบของศิลปะ. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2539.
- ดุษฎี สุนทรราชัน . การออกแบบลายพิมพ์ผ้า . กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ โอเดียนสโตร์, 2531.
- เทียนชัย ตั้งพรประเสริฐ. องค์ประกอบศิลป์ 1. กรุงเทพฯ: บริษัทเฟื่องฟ้า พรินต์ติ้ง , 2542.
- ธวัชชัย ทูมทอง. ศิลปะการทำบาติกลายเขียนระบายสี. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2545.
- นันทา โรจนอุดมศาสตร์. การทำผ้าบาติก. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ โอเดียนสโตร์, 2536.
- ปรัชญา อภารณ์. มาเขียนบาติกกันเถอะ. ภูเก็ต :วิทยาลัยครูภูเก็ต, 2537.
- ประเสริฐ ศิลรัตน์. ความเข้าใจศิลปะ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2535.
- มานิช กงกะนันท์. ศิลปะการออกแบบ. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2538.
- วุฒิ วัฒนสิน. ศิลปะระดับมัธยมศึกษา. ปัตตานี : มหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, 2541.
- วิรัตน์ พิชญ์ไพบูลย์. ความเข้าใจศิลปะ. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2528.
- ศุภฤกษ์ ทองประยูร. บาติกพันธ์. สงขลา:สถาบันราชภัฏสงขลา, 2542.
- สมพร ธรรมรัตน์. งานบาติก อาชีพทำเงิน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แม่บ้าน, 2545.
- สิทธิศักดิ์ ธัญศรีสวัสดิ์กุล. ออกแบบลวดลาย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ โอเดียนสโตร์, 2539.
- สุชาติ เลาทอง. ศิลปะกับมนุษย์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2533.
- เอกสรรค์ อังคารวัลย์. กรรมวิธีการทำผ้าบาติก. อุดลำนเา, 2534.
- อ้อยทิพย์ พลศรี. การออกแบบลวดลาย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ โอเดียนสโตร์ , 2545.
- อารี สุทธิพันธ์. ทัศนศิลป์และความงาม. กรุงเทพฯ: ดันอ้อ, 2532.
- อำนาจ เย็นสบาย และ วิรุณ ตั้งเจริญ. ทัศนวิจารณ์. กรุงเทพฯ :กรมการฝึกหัดครู, 2516.